

HALMAI TAMÁS

Előfeledések (CVI–CX.)

HALMAI TAMÁS (1975) Pécs-Somogy

A RÖG ESZMÉJE

Nem elme: ölelés gondolkodik,
talál fel örömet s lélek vívmányát.
„Engedje meg, hogy megkérjem a kedves
felesége kezét.” Van túlzó hála?
Elmért hódolat? Hit, korlátra vágyó?
A túl emberi túlemberei volna?
Felhőn puhán görög a rög eszméje.

EGY MACSKA

Képzeld, egy macska osont át a kerten,
ott, ahol éppen nem volt kert, se macska.
Hát felkészültem – testem békehad –
megóvni magamtól a mennyeket.
A nyelv csak mása a névtelenebbnek.
Egy zongora, amin nemcsak félhangok,
de hatvannegyedek is meglakoznak.

ÉS ARCA TÁMAD

Valahol itt elvermelt fény zihál.
Kelletlen éden őriz hóka angyalt.
Egy világítótorony nevet ad
a horizontnak, hajót így keresztel;
és arca támad az évelő szélnek.
Hal hullámszik át lepett tengeren.
Madárrajt fordul napraforgótábla.

ABLAK NÉZ TÜKÖRBE

Ha jól örülök, nem én örülök:
én nem vagyok; az öröm él helyettem.
Elhasonlások közt is visszatáruul
az átadott élet, s felszabadul
a kisajátított Krisztus – mibennünk.
Prédikátori hangzat a madaré.
Ablak néz tükörbe, ha összelátunk.

ÓKATOLIKUS ASZTRONAUTA

Fügefa tart csőrében naphunyásig,
szavak rejtik, hogy szólni nem tudok.
Tüntében legőszintébb a halál.
Nem gondolat: áldás teremt világot!
Valaki benéz függönyzött falon –
ókatolikus asztronauta.
A nyelv angyala képtelen hibázni.